

МАРИО МИЛАНО
РОМІАРИ.БГ
МОЯТА ИСТОРИЯ

chitanka.info

— Искаш ли да прочетеш нещо любопитно? — обърна се към мен съседът ми, солиден мъж с черни уморени очи и добре сресана смолисточерна коса, за която се говореше, че е скъпа перука. Летяхме вече около два часа в отделението за бизнес клас на един джъмбо на „Луфтханза“ по трасето Франкфурт — Ню Йорк. Предстоеше ни още дълго да убиваме времето заедно, така че аз кимнах с глава в знак на съгласие. Отивахме по работа зад океана. Бяхме от две партниращи си фирми. Той се наведе леко към мен и ми подаде електронния си таблет Kindle. На екрана имаше някакъв текст, който започваше със следното изречение: „Беше чудесна юнска утрин в Париж.“ Началото ме заинтригува, нагласих пред себе си таблета и зачетох по-нататък:

Над покривите на Латинския квартал светеше ослепително слънце, сякаш крещеше — хайде, ленивци, ставайте, живейте! В такъв прекрасен ден парковете обикновено се изпълват с парижани и с гости на града, разбира се, след като са изпили задължителната си утринна кафява напитка, която кой знае защо по тези места наричат „кафе с мляко“, и са изяли два-три топли кроасана.

В Люксембургската градина към 9 часа вече почти всички столове бяха заети. На един от тях, под сведенията клони на огромен дъб, засаден още по времето на Луи XIII, до романтичния бароков фонтан от времето на Мария Медичи, се открояваше странен застинал силует на човек в черен костюм. При по-внимателно разглеждане се виждаше, че това е европейец, но не французин, на около 45 години, костюмът беше доста поизмачкан, но като цяло приличен. Мъжът носеше яркосиня риза и тъмночервена вратовръзка, чийто възел бе силно разхлабен. Беше изхлузил върху пясъчната алея черните си трандафори и бе разположил краката си на друг стол, поставен отпред, до каменния бордюр на лехата с жълти и червени бегонии. От доста време той не мърдаше, подпрял с длан главата си и реещ поглед сред пищните зелени акации, тисовете, палмите и другите екзотични дървета. От време на време главата му клюмваше надолу, като на кантонер, който се бори със съня в очакване да мине бързият влак, но всеки път той успешно възстановяваше началната ѝ позиция.

Този мъж бе инженер Петко Ганев. Женен, с две деца, но все така признат Дон Жуан в родния си подбалкански град. Бе завършил местния техникум, след това бе работил в слаботоковия завод в големия съседен град, а накрая изкара и едно висше. На мястото на

завода, където работеше в началото, решиха да направят лунапарк. Предложиха на Ганев длъжността механик по въртележките. След това обаче се отказаха от лунапарка и започнаха да строят бизнес център. Инженер Ганев попадна на трудовата борса. Помота се насам-натам и накрая се ожени. Скоро след тежката сватба тъстът му, човек с връзки, го посъветва да не си губи времето, а да се захваща с бизнес. Речено-сторено, но какъв да бъде бизнесът? Тъстът се поразмърда и откри съученик в областната комисия за оценяване на проекти по една европейска програма. Парите идваха от Брюксел, за да се усвояват. Както казваше тъстът му, не ги ли усвояваме, значи сме пълни нули. Така Ганев се включи в усвояването. Тъстът намери някакъв проект, който вече бе спечелил финансиране в съседния областен център, и Ганев на бърза ръка го нагоди за местните условия. Онзи проект бе за производство на био сушени сливи, този, на Ганев — за био лавандулово масло.

Криво-ляво се намери кой да изготви и офертите за оборудването, оформени бяха всички документи, намерени бяха нужните връзки и работата потръгна. Ганев получи финансиране, произведе био лавандулово масло за чудо и приказ и зачака някой да го купи. Мераклии обаче нямаше. Местните фабрики за одеколон използваха евтино вносно китайско масло, а както е известно, лавандуловото масло не става да си го мажеш на филийка.

Тъстът отново пое инициативата. Щом планината не идва при Мохамед, т.е. при Ганев, значи Ганев трябва да отиде при планината, с други думи, да предложи лавандуловото си масло за чудо и приказ на широкия свят. Направи си Ганев сайт в интернет и започна да предлага био лавандуловото масло на всички желаещи — от Лондон до Куала Лумпур. Чака Ганев, чака, но резултатът пак никакъв. Един колега, който имаше за продан био розово масло, започна да го навива да тръгнат заедно за Европа, сами да предлагат там маслата си, хем свят ще видят, хем пари ще направят. Речено-сторено. Помогна отново тъстът. Ганев стана участник в европроект за международен маркетинг на малки и средни предприятия от техния планов район. Както каза тъстът, може да сме малки, но сме големи хитреци. От Брюксел му платиха пътя до Париж, хотела и даже таксата за участие в световното изложение на парфюми и козметика в Порт де Версай. Уреди се и колегата му с розовото масло.

Заминаха двамата за Париж. Наеха стая в евтин хотел в предградието, близо до изложението. Българските ароматни биомасла обаче така и не станаха хитът на изложението. Не че не се стараеха двамата новоизпечени бизнесмени, но пазарът се бе свил — много фармацевтични фирми бяха минали на синтетични масла. Тези, които още използваха естествени, си ги набавяха от Азия, хем по-евтино, хем азиатските масла имаха цял куп сертификати, за които Ганев можеше само да мечтае. Това, че са „биомасла“, или както се казва на английски „органични“, бе най-малкото, първата буква в азбуката на глобалната търговия. Следваха сертификати за спазването на най-различни международни стандарти за управление на качеството, за това, че не се използва детски труд, за опазването на тропическата гора в цялост и на отделни видове тропически дървета, за намалени емисии на парникови газове, за прилагането на правилата на „честната търговия“ и за какво ли не още. Един китаец предлагаше даже био лавандулово масло със сертификат, доказващ, че при производството му не е използван трудът на мечката панда. Така че помотаха се двамата бизнесмени из Париж, качиха се на Айфеловата кула, видяха Мона Лиза и накрая купиха от близкия „Карфур“ две бутилки евтино бордо и ги изпиха на екс в тясната хотелска стая.

Изведнъж всичко се промени. В малката тъмна стаичка заблестя златно-розовата омайна аура на Париж. И те тръгнаха да завладеят града. Но Париж се завладява трудно. Започнаха от най-близкото квартално бистро, където изпиха по 2–3 бири, продължиха из кръчмите на Монмартър, бяха даже и на представление в Crazy Horse. После всичко потъна в златно-розова мъгла.

Ганев се събуди рано сутринта, проснал се на метална пейка в една от станциите на метрото, с висящи отпред крака и с неприятен вкус на пепел в устата. Надигна се, седна и се замисли. Губеха му се съществени части от предишната нощ и както установи — всички банкноти, кредитната му карта, визитката на хотела и личната му карта. Нямаше го и джиесема. Търговецът на био лавандулово масло обаче не се изплаши макар че би трябвало, ако главата му беше наред. Това, което обаче в момента силно го притесняваше, бе друго — жаждата и още една неотложна природна нужда. Ето защо той се надигна и с големи усилия тръгна нагоре по стълбите към светлината на улицата.

Така той внезапно навлезе в прекрасната юнска парижка утрин и като примигна два-три пъти, пое напред без посока. Скоро видя висока черна метална ограда с орнаменти. Това беше Люксембургската градина. „Тук може да има тоалетна“ — бе първата мисъл, която го споходи — и Ганев бързо се отправи към сводестия вход, който се виждаше на стотина метра от изхода на метрото. Намери необходимото място, удовлетвори и двете си нужди и след това седна да си почине на стола под сянката на дъба. В тази позиция прекара следващите 2–3 часа, тъй като не намери сили да продължи по-нататък. През това време паркът постепенно се изпълни с весел народ. Но Ганев остана в дълбоката си медитация.

У нас, на Балканите, много хора се борят с утринния махмурлук с помощта на едно изпитано средство, наречено шкембе чорба. За Ганев това понятие бе емблематично — една порция шкембе чорба, това би променило света! Но къде в Париж ще намериш шкембе чорба? Ганев започна да се оглежда неспокойно, защото коремът му вече къркореше. В парка предлагаха напитки и сандвичи, но джобовете на бизнесмена бяха празни. В този миг той съзря група добре облечени хора, които се суетяха недалеч от него, пред изящния вход на старинна сграда до алеята, заобикаляща езерото. Той, разбира се, не знаеше, че това е дворецът „Люксембург“, че тук обикновено заседава Сенатът на Франция, нито пък че в тази неделна утрин точно тук ще се проведе много важен симпозиум под егидата на един от европейските комитети за опазването на околната среда. Ганев обаче усети едва доловимата миризма на прясно сварено кафе и леко се надигна, след това тръгна към сградата с все по-уверена стъпка.

Скоро се оказа непосредствено пред лъскавия параден вход. Подпря се на една мраморна скулптура и започна да вниква в обстановката. Забеляза, че на няколко крачки от него, от другата страна на тържествения портал, се суети млад мъж, ама съвсем като баджанака му, също така трътлест и също така нервен. Мъжът отсреща беше в черен костюм, който му беше малко тесен, пристъпваше припряно, вглеждаше се неспокойно във всеки, който влизаше в сградата, бъркаше по джобовете си, вадеше разни неща, след това отново ги прибираще, поглеждаше часовника си, хващаше се за чантичката с джиесема си, която бе отстрани на колана на панталона му, след това се отказваше от намерението си да звъни някому и

продължаваше да подскача на място като войник пред атака. Точно в този момент невинен парижки гълъб, който се намираще някъде в клоните на секвоята над Ганев, най-нахално удовлетвори нуждите си върху поомачкания костюм на бизнесмена и до ревера му лъсна яркожълто петно със зеленоват оттенък, показващо с научна точност какво беше закусил гълъбът. Ганев не можа да се овладее и пусна една емоционална нашенска псувня. Тогава онзи, нервният, от другата страна на портала, подскочи като ужилен и безпardonно съсредоточи цялото си внимание върху производителя на био лавандулово масло.

— Господин Ганев? — попита той с интонация, която не търпеше възражение.

— Да, Ганев съм? — отвърна изцапаният бизнесмен с известна тревога, но и с някакво сладко предчувствие за топла храна. Без да забележи въпросителния тон в отговора на бизнесмена, трътлестият веднага се насочи към него, като се представи.

— Аз съм Шопов от Брюксел — изрече той и припряно започна да обяснява на Ганев, който го гледаше както събудил се лунатик гледа черна котка на покрива. — Закъсняваме, господин Ганев, моля, вземете баджа си, ето и чантата с документите, подаръците за участниците са в колата ми. Заседанието започна преди около половин час, но са още на първата точка за пестицидите.

„Какво заседание“ — беше на върха на езика на Ганев, но той преглътна въпроса си заедно със слюнката и си замълча. „По-лошо няма как да стане“ — си помисли трезво производителят на био лавандулово масло и държейки ръце в празните си джобове, направи решително усилие да укроти къркоренето на червата си.

— Може ли само да ми покажете тоалетната — тихо каза Ганев, докато онзи му помагаше да закачи баджа на ревера на сакото си.

Светът е пълен с изненади и повечето от тях са неприятни. В същото време, когато инженер Ганев влизаше в луксозната тоалетна на двореца „Люксембург“ в Париж, на 4 часа път с кола от френската столица друг един господин Ганев стоеше пред входа на една друга импозантна сграда. Той беше облечен в сив костюм Dolce & Gabbana, с дизайнерска вратовръзка Roberto Cavalli, изпълнена в златножълто и черно. По незнайна причина той също изглеждаше крайно разстроен и тревожно се взираше във всяка приближаваща се кола, във всеки случаен минувач. Действието се развиваше не къде да е, а точно пред

парадния вход на двореца на Великото херцогство Люксембург. Тази сграда никога не бе принадлежала на рода на Медичите, но не отстъпваше по изящество на двореца „Люксембург“. От 1890 г. сградата принадлежеше на династията Насау-Вайлбург, която управляваше прочутия данъчен рай. Елегантният господин Ганев, този, който се намираше в държавата Люксембург, а не онзи в парижката градина „Люксембург“, очевидно имаше защо да е притеснен. Вече минаваше 10 часът, а той никъде не виждаше нито Шопов, дипломата от Брюксел, с когото имаше среща пред двореца, нито какъвто и да е друг представител на родното му отечество. С Шопов се беше свързала секретарката му и бе уговорила срещата за 9 без 15, малко преди началото на симпозиума. Тук обаче нямаше нито Шопов, нито дявол, а от мобилния телефон на този Шопов вместо неговия глас се чуваше непонятно бърборене на френски. Вярно, Ганев беше малко закъснял за заседанието, десетина — петнадесет минути или малко повече, но това бе станало заради закъснението на самолета, а и как можеше един обикновен чиновник като Шопов да си позволи да изостави на улицата в непознатата страна един заместник-министър и да изключи мобилния си телефон?

Ганев стоеше сам на тихата люксембургска улица. Освен него имаше само влюбена двойка туристи, прегърнали се през кръста. Неговото такси отдавна си беше отишло и единственият местен човек наоколо бе войникът на пост пред двореца, облечен в светлокафява униформа, с черно таке с голяма златна емблема, който стискаше в ръце автомат и отмерено крачеше напред-назад, без да обръща внимание на случайни минавачи като заместник-министър Ганев.

Загадката беше пълна. Когато преди една седмица новият заместник-министър беше влязъл триумфално в просторния си кабинет на втория етаж в министерството и се беше изтегнал в удобното шведско кожено кресло, светът изглеждаше прекрасен. Той бе натиснал бутона на телефона и бе извикал свойски секретарката си: „Миче, ела да пиеш едно кафе с истински заместник-министър.“ Мичето бе секретарката му, която от три години неотлъчно го следваше в неговото главоломно издигане. Преди три години Партията на реда и прогреса на тъста му се беше набутала в управляващата коалиция и пред Ганев се бяха отворили всички държавни врати. През една от тях в онзи момент влезе Мичето, както винаги в умопомрачителна къса

пола и блузка с дълбоко деколте. Тя застана до бюрото на министъра и му подаде няколко покани, като за една от тях каза, че изглежда важна. Ганев малко поназнайваше френски от гимназията и разбра, че поканата е за симпозиум, организиран от европейския комитет по околната среда. На поканата пишеше, че срещата ще е в „Luxembourg Palace“, сиреч, както той веднага схвана, в Двореца на Люксембург. Ганев бързо скри поканата във вътрешния джоб на самото си, защото, ако попаднеше в протокола, нищо чудно в Люксембург да отидеше конкурентът му Мишев, другият заместник-министър, който всъщност отговаряше за околната среда. С Мичето съчиниха криво-ляво един отговор и той й нареди да подготви заповед за командировка на негово име и след това бързо да изприпка за подпис до министъра, с когото тъстът му редовно играеше голф в Банкя. По-късно се оказа, че поканата, която той прибра в джоба на самото си, се бе изгубила някъде, навярно когато са давали костюма на химическо чистене. Но това едва ли имаше някакво значение, защото Шопов от Брюксел, който също щеше да участва в симпозиума, бе спец по обсъжданите въпроси и щеше да го чака пред входа на двореца.

Сега обаче Ганев стоеше безпомощен пред резиденцията на великия херцог и недоумяваше какво става. Войникът пред входа продължаваше да крачи напред-назад като махало на стенен немски часовник с кукувичка и на улицата нямаше никого, освен него, нито Шопов от Брюксел, нито дявол. Ганев беше останал сам като Халеевата комета, напуснала удобния служебен астероиден пръстен и отпрашила сам-самичка без никаква разумна причина към центъра на студената и мрачна галактика, където дебнеха черни дупки и съмнителни мъглявини от антиматерия.

В това време в Париж, в една от най-люксоznите зали за конференции на френския Сенат, сред мраморните полуголи нимфи и изрисуваните по стените херувими, крачеше сит и доволен другият господин Ганев, този, който произвеждаше лавандулово масло. Той беше почистил костюма си, бе го изгладил със спрей, даден му от Шопов, и сега изглеждаше като манекен. Двете чаши силно италианско кафе, придружени с десетина сладкиша с крем брюле, бяха напълно възстановили духа му. Придобил леко отегчен вид, той отлично се вписваше в обстановката. След като направи една-две обиколки на фойето, Ганев откряна вратата на залата, кимна небрежно на

служителя, който любезно го поздрави, и седна на мястото до Шопов. Той се опита да го заговори, но Ганев направи едно „ш-ъ-ъ-т“ с пръст пред устните си, подпря главата си на лявата си длан и постепенно съсредоточи цялото си внимание в една точка — симпатичната френска заместник-министърка, която ръководеше заседанието. Тя изглеждаше да е на възраст между 35 и 40 години и на Ганев ужасно много му заприлича на Катрин Денъов. Беше гледал всичките ѝ филми. Същото високо чело, чувствени устни, леко изпъкнали скули, перфектна руса коса с бакърен оттенък, съвсем леко чип нос, съчетаващ класиката на гръцка богиня и палавостта на момиче от Монмартър. Кафявите ѝ очи пронизваха и пленяваха. Двойничката на божествената актриса седеше точно на отсрещната страна на карето от заседателни маси и говореше мелодично с едно непостижимо френско „р“, сякаш повтаряше „рилекс, рилекс, рилекс“.

Времето мина неусетно и дойде паузата за обяд. Всички се преместиха в съседната зала. Там върху покритите с бял сатен кръгли маси от благороден орех бяха подредени сребърни прибори, изящни порцеланови чинии и кристални чаши. Ганев не се поколеба и една секунда и уверено се отправи към центъра на залата. Той се намести на стола до красивата францужойка, точно когато германският заместник-министър се готвеше да разположи там кльощавите си задни части. Почувства интуитивно, че францужойката не възразява срещу неговата смела постъпка. В този момент в залата влезе Шопов. През последните десетина минути той беше излязъл да проведе няколко разговора по мобилния си телефон и сега имаше вид на човек, който току-що е изпил цианкалий. Той трескаво търсеше с очи Ганев. Но бизнесменът вече се беше увлякъл в непринуден разговор с френската домакиня. Шопов се спря втрещен до входа. Той рязко осъзна, че цялата му кариера е поставена на карта. Трябваше веднага да предприеме нещо, защото току-що бе научил за фаталното недоразумение, пратило истинския наш заместник-министър в държавата-град Люксембург, на 400 километра от Люксембургския дворец, където се провеждаше симпозиумът.

„Какво да правя“ — Шопов стоеше втрещен с помътняло съзнание под строгия поглед от стената на Анри Четвърти. Ситуацията беше наистина крайно деликатна. Ако сега, в тази зала, се разбере какво е станало, щяха да пострадат много хора. „Ще пострада и

репутацията на страната ни“ — помисли Шопов, търсец някакво оправдание за бездействието си. Но наистина, той не можеше просто така да отиде сега до централната маса в тържествената зала и под погледите на официалните лица от всички европейски столици да заяви, че този, с когото в момента разговаря не кой да е, а френската заместник-министърка, не е българският ѝ колега, а един обикновен самозванец от улицата, попаднал незнайно как в Сената на френската република, някакъв случаен човек, за когото и самият Шопов не знае абсолютно нищо. Дипломатът от Брюксел си представи скандала, подигравките на колегите, унижението, след това неволно махна с ръка, преглътна слюнката в устата си, обърна се кръгом и се отправи към една от масите в дъното на залата. Там седяха неговите колеги от Румъния, Македония и Молдова, дипломатите от неговата черга. „Да става, каквото ще става — реши той, както бе заключил Ганев, преди да влезе в Люксембургския дворец, — по-лошо не може да стане...“

В това време производителят на био лавандулово масло жънеше успехи на Западния фронт. Той успешно усвояваше тънкостите на европейската дипломация, използвайки внезапно откритата му се възможност да упражни позабравения си руски език. През 80-те години на миналия век Ганев беше понаучил малко руски по време на една 3-месечна студентска бригада в затънтения град Сургут. Оказа се, че неговата френска събеседничка е внучка на руски генерал, воювал заедно с барон Врангел против болшевиките и намерил убежище в Париж след Гражданската война. Тя говореше много добре руски. „Vous etes a la Bulgarie, a droite. Fine, et vous savez russe“^[1], бе започнала тя разговора и като получи утвърдителен отговор, продължи веднага на руски: „Мой дед приехал из России в 1923 году. Он был граф и царский генераль.“^[2] След това разговорът потръгна много добре и по едно време Ганев даже си представи как гали с длан бедрото на събеседничката си, но не посмя да го направи, само леко си отърка крака в нейния. Даже и от този дребен жест ефектът беше зашеметяващ. Разговорът им стана още по-оживен и даже донякъде възторжен и всички наоколо ги гледаха с нескрита завист. По едно време Ганев почувства, че бедрото на францужойката отново леко се отърка в неговото, може би случайно, а може би не? Във всеки случай тя продължаваше да го гледа невинно със зелените си очи и настояваше да ѝ разкаже какво му е харесало най-много в Париж.

— А какво мислите за кучетата? — внезапно смени темата двойничката на Денъов. Ганев, който си нямаше и хабер за дневния ред на симпозиума, се оказа в небрано лозе и трудно успя да реагира, отронвайки на български „ами обичаме ги, много ги обичаме помиярите“. Как можеше той да знае, че една от основните точки в дневния ред на заседанието беше обуздаването на миграцията на скитащи кучета от Източна към Западна Европа. Мадам министърката сбърчи чело и се засмя. „Не ви разбирам, това май не беше на руски — изрече тя на френски и след това продължи пак на руски: «Что это такое „помиярм“, я токого слова не слыпала?»^[3] Ганев сви вежди, направи сериозна гримаса и с приповдигнат тон се опита да се пошегува, продължавайки този път вече на руски, така както го умееше: «Помиярь зто наши любимци, собаки, которые живут как нас, днем за днем.»^[4] «Ах как зто романтично»^[5] — възкликна французойката и изрецитира един стих от Ахматова, посветен на кафето на футуристите в Санкт Петербург, наричано от тях «Бродячая собака»^[6]: Все ми бражники здесь, блудници. Как невесело вместе нам! На стенах цветы и птицы. Томятся по облакам.»^[7] Същност на французойката хич не й беше до шеги. Тя трябваше да се пребори с глутниците от скитащи кучета, които прииждаха на вълни от страни като България и Румъния и през Унгария и Австрия вече навлизаха в Германия, а оттам и във Франция. „Зто большая проблема“^[8] — каза тя съвсем сериозно и започна да обяснява на Ганев същността на въпроса. Нашествието на скитащите кучета бе застрашило биоравновесието в Западна Европа и бе увеличило значително разходите на местните власти. Досегашните методи за стерилизация на скитащите кучета се бяха оказали безрезултатни, а и отчайващо скъпи. Харчеха се луди пари, но винаги оставаха нестерилизирани кучета и те започваха лудо да се размножават, запълвайки възникналия вакуум. Защото природата не търпи празно място. Кучетата търсеха ново жизнено пространство. За да решат проблема, французите предлагаха нещо оригинално и ефикасно — скитащите животни да се инжектират с вирус на нов вид заушка, която предизвиква стопроцентна стерилизация. Ваксината бе дело на голяма френска фармацевтична компания. Заразата се предаваше по естествен път сред останалите кучета, докато ги обхванеше всичките. Разходите за стопроцентната стерилизация бяха много по-малки, отколкото при традиционните

методи. Разбира се, бяха разработили и противоваксина, така че заразата да не се разпространи случайно сред домашните любимци или, не дай си боже, сред хората. Само че Германия, Холандия и скандинавските държави както винаги бяха против, видите ли, французите използвали генномодифициран продукт за своята ваксина. Ами че как иначе може да се направи нов тип ваксина? „Злите езици говорят — сниши глас красивата французойка, — че германците и холандците са недоволни, защото техните фармацевтични фирми, които произвеждат хапчетата за традиционната стерилизация на кучетата, ще останат без клиенти.“ Разговорът им на тази тема продължи непринудено още десетина минути. Ганев се включи също и разпалено започна да обяснява нещо на французойката, която се смееше, отмятайки назад глава. Личеше, че са намерили общ език по проблема с кучетата.

След като бе поднесено кафето, делегациите се оттеглиха за последно обсъждане на позициите си в кулоарите. Ганев си седна на мястото и остана там през цялото време на паузата, изпитвайки приятното чувство на пълно задоволство, подсилено от солидното количество отлежало бургундско вино. Шопов също се бе отпуснал на стола до него, след като беше изпил доста тъмна бира, която го караше на дрямка. Той окончателно бе приел решение да остави нещата на самотек и сега мълчеше като партизанин на разпит, гледаше тъпо в една точка и отбягваше погледа на лъжеминистъра. Появиха се и останалите делегации. Френската министърка някак странно дяволито погледна към българската делегация и на Шопов даже му се стори, че им намигна. Скоро тя все думата и всички наостриха уши да чуят какво ще предложи по въпроса за нашествието на бездомните кучета отвъд Алпите. Както се и очакваше, без много да се церемони, тя направо премина към същността на въпроса. Франция предлагаше значителна част от финансирането по програмата да се насочи към революционния метод на контролирано заразяване на скитащите кучета с новия вид безопасна за живота им заушка.

Но тя не свърши дотук, а внезапно предложи още един проект, който никой не очакваше. Красивата французойка говореше пламенно, с изразителни жестове за нещо, което звучеше напълно сюрреалистично, достойно за четката на Франсис Пикабия. Тя агитираше онемялата публика за изграждането на 50 километра дълга

поредица от 200 вятърни електроцентрали, всяка с носеща конструкция, висока поне 100 метра и оборудвана с генератор от 5 мегавата, като диаметърът на ротора се предвиждаше да достига 125 метра. Ръкомахащите стоманени великани трябваше да се разположат на участъка от българско-сръбската граница, който опираше до река Дунав и през който преминаваха, както сочеха докладите на експертите, основната част от кучетата, тръгнали на запад. Вятърните централи щяха допълнително да се оборудват с ултразвукови генератори, а по перките на роторите щяха да се монтират многобройни мигащи разноцветни диодни ленти.

По този начин кучетата щяха да се откажат от идеята си да се движат на запад. „Вярно е, че стойността на програмата ще се увеличи с 20 процента — заключи мадам министърката, — но аз съм сигурна, че никой няма да възрази, когато става въпрос за постигането на една уникална синергия — едновременно да ограничим миграцията на скитащи кучета и да повишим дела на електроенергията, добивана от възобновяеми източници. Що се отнася до самата иновативна идея, трябва да призная, че заслугата е на моя колега министър Ганев от България, за когото са и моите аплодисменти.“ И тя запляска с нежните си длани, последвана от германския си колега. След това започнаха да ръкопляскат и всички останали. Настана лека суматоха, чуваха се приветствени възгласи, германският представител даже стана от мястото си и лично дойде при Ганев, за да му стисне ръката.

В чест на откривателя на идеята францужойката предложи програмата да носи името „Romiarı“, защото, както поясни тя, така наричали с любов кучетата в тази красива страна. Шопов, който се беше вече опомнил от шока съобрази, че ситуацията май отива към хепиенд, и даже добави сайтът на програмата да има окончание с буквите, символизиращи неговата страна в оригиналния им вид на кирилица. Предложението също бе прието с аплодисменти и сайта на програмата получи оригиналното име „Romiarı.br“.

— Какво е това? — попитах аз, когато свърших текста и подадох обратно таблета. — Наистина ли има такава програма?

— Ами, как да ти кажа, това е просто разказ, измислица, но в моя роден град действително живее един инженер Ганев, на когото напоследък невероятно му провървя, стана изведнъж заместник-министър. А тъстът му удари десетката — стана представител на

германска фирма, която се е специализирала в производството на вятърни турбини.

Ако искаш, вярвай, ако искаш, недей, но като се приберем у дома, ще те заведе до границата и ще ти покажа генераторите със светещите перки. Страшно е красиво през нощта, особено при пълнолуние. Там има и една пътечка през границата, наричат я „кучешката пътека“. По нея непрекъснато сноват кучета насам-натам. Преди повечето кучета отиваха на запад, но напоследък някои от тях се връщат и обратно. Като приближат нашата граница и видят светещите перки, кой знае защо, започват да вият като истински алпийски вълци.

[1] Вие сте от България, нали. Чудесно, а знаете ли руски? ↑

[2] Моят дядо е дошъл от Русия през 1923 г. Той е бил граф и царски генерал. ↑

[3] Какво означава „помияри“, аз не съм чувала такава дума? ↑

[4] Помиярите, това са нашите любимци, кучетата, които живеят като нас — ден за ден. ↑

[5] Ах, колко е романтично това. ↑

[6] Скитащо куче ↑

[7] Всички ние сме скитници тук, блудници. Колко невесело ни е заедно! По стените цветя и птици. Мечтаят за облаците. ↑

[8] Това е голям проблем. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.